

Arrest

nr. 115 776 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 mei 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers hebben op 23 juni 2009 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) ingediend. Deze aanvraag werd op 14 juli 2011 onvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.2. Op 4 augustus 2011 hebben verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd op 28 oktober 2011 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 9 januari 2012 hebben verzoekers een derde aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 4 mei 2012 onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 13 juli 2012 dienden verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 19 september 2012 onontvankelijk verklaard. Verzoekers dienden hiertegen een annulatieberoep en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die de beslissing heeft vernietigd bij arrest nr. 101.197 van 19 april 2013.

Op 30 mei 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing genomen waarbij de aanvraag van 13 juli 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekers op 4 juli 2013 in kennis werden gesteld.

De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.05.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift2 blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de

schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in wat als een eerste en enig middel kan worden beschouwd de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"A.

In de bestreden beslissing wordt als reden meegedeeld :

"... de in paragraaf 1, 5 lid vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de Minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in paragraaf 1, 1ste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.5.2013 blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. "

In het "medisch getuigschrift" d.d. 14.6.2012 van Dokter Guido Beckers wordt vermeld onder B : Toestand als ernstig te beschouwen.

Verzoekster verwijst naar het medisch advies d.d. 21.6.2011 van de arts-adviseur van verweerster waarin deze tot volgende conclusie komt :

" Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië".

Dit medisch advies wordt overgenomen in de beslissing van 14.7.2011 van verweerster.

Verzoekster heeft in de periode tussen juni 2009 tot op heden geen adequate medische behandeling kunnen hebben voor haar medische ziekte omdat zij niet over de financiële middelen beschikte om een langdurige behandeling bij een psycholoog of psychiater te betalen.

Uit het "medisch getuigschrift" d.d. 4.6.2012 blijkt dat de toestand van verzoekster niet verbeterd is, integendeel

Er kan dan ook enkel vastgesteld worden dat er een grondige tegenstrijdigheid is in het medisch advies van de arts-adviseur van verweerster zoals gegeven op 21.6.2011 en het medisch advies d.d. 28.5.2013 dat geleid heeft tot de bestreden beslissing d.d. 30.5.2013.

In de bestreden beslissing wordt geen enkele motivering gegeven voor de veranderde diagnose voor de ziekte van verzoekster.

De Wet van 29 juli 1991 is dan ook duidelijk geschonden.

B.

In het medisch advies d.d. 28.5.2013 van de arts-adviseur wordt gesteld :

"Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert zij spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. "

Verzoekster verwijst opnieuw naar het advies d.d. 21.6.2011 van de arts-adviseur van verweerster waarin het volgende gesteld wordt voor wat betreft de verdere behandeling van de ziekte van eerste verzoekster :

"Samenvattend blijkt dus dat betrokkene verdere behandeling en opvolging nodig heeft voor de refractaire hoofdpijn, ferriprievae anemie, depressieve klachten en medicatie-abusus. "

Ook voor wat betreft de behandeling en medicatie is er dus een grote discrepantie in het advies van de arts-adviseur d.d. 21.6.2011 en het advies d.d. 28.5.2013.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 zijn geschonden.

C.

In artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld :

"De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de Minister of zijn gemachtigde. "

In artikel 9ter Vreemdelingenwet is duidelijk sprake van een ziekte die :

- *een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit,*
- *een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.*

Het blijkt zeer duidelijk uit het "medisch getuigschrift" d.d. 14.6.2012 van Dokter Guido Beckers dat de ziekte toestand van eerste verzoekster ernstig is en dit blijkt ook uit het advies van de arts-adviseur Dokter Baert zoals gegeven op 21.6.2011. Vermits er in het advies van de arts-adviseur geen informatie wordt gegeven omtrent eventuele behandeling in het land van herkomst, kan enkel en alleen vastgesteld worden dat eerste verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op zijn leven of zijn fysieke integriteit zodat aan eerste verzoekster een verblijf op het grondgebied dient toegekend te worden.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt *in casu* onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012". Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

3.4. *In casu* steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 mei 2013 waar de medische aandoening voorgelegd in hoofde van verzoekster wordt beoordeeld en dat luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.07.2012.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 14.06.2012 beschreven paranoïde gedachtengang houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit medisch advies werd onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing gevoegd en maakt integraal deel uit van die beslissing.

3.5. In eerste orde klagen verzoekers een, in hun ogen, tegenstrijdigheid aan tussen het medisch advies van 21 juni 2011 dat werd gegeven naar aanleiding van hun eerste aanvraag van 23 juni 2009 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, enerzijds, en het medisch advies en de bestreden beslissing die werd genomen naar aanleiding van hun vierde aanvraag van 13 juli 2012 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, anderzijds.

Zij wijzen erop dat in het medisch advies van 21 juni 2011 werd gesteld dat de toen voorgelegde problematiek kon worden beschouwd als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Zij menen dat dit advies in tegenstrijd is met de huidige bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat *“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.05.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.”*

Bovendien werd door de behandelende arts van verzoekster gesteld dat de toestand als ernstig te beschouwen is. Zij voeren aan dat de medische toestand van verzoekster niet is verbeterd en dat in de bestreden beslissing geen enkele motivering wordt gegeven voor de veranderde diagnose van verzoekster.

Verzoekers menen dat een gelijkaardige tegenstrijdigheid kan worden vastgesteld voor wat betreft de behandeling en de medicatie in het medisch advies van 28 mei 2013, enerzijds, waarin wordt gesteld dat *“Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel.”* en het medisch advies van 21 juni 2011, anderzijds, waarin werd vastgesteld dat betrokkene verdere behandeling en opvolging nodig heeft.

3.6. De Raad stelt evenwel vast, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, dat verzoekers niet dienstig deze vergelijking tussen de medische adviezen van 21 juni 2011 en 28 mei 2013 kunnen maken.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld, op basis van het administratief dossier, dat de medische aandoeningen die werden voorgelegd respectievelijk n.a.v. de eerste en vierde aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van vreemdelingenwet, van elkaar verschillend zijn.

In de eerste aanvraag van 23 juni 2009 werden medische aandoeningen voorgelegd waarvan de ambtenaar-geneesheer *“refractaire hoofdpijn, ferriprievae anemie, depressieve klachten en medicatie-abusus”* weerhield.

In de vierde aanvraag van 13 juli 2012 werd enkel melding gemaakt van *“paranoïde gedachten”* maar niet meer van de aandoeningen in die in het kader van de eerste aanvraag werden voorgelegd en weerhouden.

Het is dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat deze medische adviezen van 21 juni 2011 en 28 mei 2013 een andere inhoud kennen, zowel voor wat betreft de beoordeling van de ernst van de voorgelegde medische aandoeningen als wat betreft de beoordeling van de benodigde behandeling, aangezien ze betrekking hebben op verschillende medische aandoeningen. Er is dan ook geen sprake van een *“veranderde diagnose”* of enige tegenstrijdigheid.

Voorts wijst de Raad erop dat in de periode tussen de eerste aanvraag van 23 juni 2009 en de vierde aanvraag van 13 juli 2012 de wettekst inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd gewijzigd.

Hierdoor is het heden mogelijk om, krachtens artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, reeds tijdens de ontvankelijkheidsfase een medische appreciatie te laten uitvoeren door de ambtenaar-geneesheer. Dit houdt in dat een medisch onderzoek wordt gevoerd naar het gegeven of de voorgelegde medische aandoeningen al dan niet kennelijk beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De verwerende partij wijst er terecht op dat de ambtenaar-geneesheer in 2011 dergelijk advies nog niet mocht verlenen.

3.7. Verzoekers wijzen erop dat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet sprake is van twee mogelijkheden wat betreft de voorgelegde ziekte, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Ze verwijzen naar het voorgelegde medisch getuigschrift van 14 juni 2012 waar de behandelende arts van verzoekster stelt dat haar toestand ernstig is. Zij bekritisieren het feit dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 mei 2013 geen informatie wordt gegeven omtrent een eventuele behandeling in het land van herkomst.

3.8. De Raad stelt vast dat verzoekers met dit betoog evenwel voorbij gaan aan wat wordt gesteld in dit medisch advies van 28 mei 2013, met name: *“Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.”*

Verzoekers betwisten noch weerleggen op ernstige en concrete wijze de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat ook zonder enige behandeling en ongeacht het land van verblijf dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden kent en spontaan in gunstige zin evolueert en dat de behandeling met psychofarmaca niet essentieel is.

Daar door de ambtenaar-geneesheer werd geconcludeerd dat een medische behandeling voor de aandoening waaraan verzoekster lijdt niet echt vereist is, en dit door verzoekers niet wordt betwist noch weerlegd, kunnen verzoekers hier dan ook niet dienstig stellen dat *“enkel en alleen kan worden vastgesteld dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf”*.

De verwijzing naar het vroegere medisch advies van 21 juni 2011 is *in casu* niet dienstig aangezien uit het hierboven gestelde blijkt dat in dit medische advies andere medische aandoeningen werden beoordeeld dan de medische aandoening die in het huidige medische advies van 28 mei 2013 wordt beoordeeld.

Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Verzoekers tonen voorts niet aan dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel van uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met miskennis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES